

visning (specialundervisning), kan det tilbageflyttes til folkeskolen. En sådan tilbageflytning vil dog i almindelighed først ske efter 1 års undervisning under forsorgen og som regel ved et skoleårs afslutning. Der skal endvidere, forinden der tages beslutning om barnets tilbageflytning til folkeskolen, føres forhandling mellem forsorgscentrets ledende pædagog, den konsulent for særundervisning (skolepsykolog), i hvis arbejdsområde barnets distriktsskole er beliggende, og lederen af specialundervisningen ved dennes skole.

Stk. 5. Ved udskrivning fra folkeskolen og optagelse i særforsorgens skoler finder reglerne i folkeskolelovens § 49 anvendelse.“

Det kan oplyses, at der opnåedes fuld enighed i udvalget om denne paragrafs udformning. I modsætning til tidligere bestemmelse kræves der ikke længere anmeldelse gennem det kommunale sociale udvalg, ligesom overflytning af børn til eksternatskole i praksis nu kun sker gennem konsulent eller skolepsykolog, hvad både folkeskole og eksternatskole også er enige om. Dette indebærer, at det altid vil være folkeskolens initiativ, der er afgørende for, om spørgsmålet om en overflytning rejses. *En optagelse i åndssvageforsorgens skoler af børn, som folkeskolen mener sig i stand til at undervise, er derfor udelukket.* Det bemærkes dog, at børn fra åndssvageforsorgens børnehaver, der næsten udelukkende modtager imbecile børn, i enkelte tilfælde overflyttes til eksternatskolerne, og at folkeskolen i disse tilfælde modtager underretning herom.

Reglerne er som nævnt udarbejdet under ledelse af undervisningsministeriet, og i det halvandet år, de har virket, har man ikke mødt vanskeligheder parterne imellem. Det har betydning en mærkbar lettelse, at anmeldelse ikke mere skal ske gennem det sociale udvalg, og der er opnået god kontakt med konsulenter og skolepsykologer, der af eksternatskolerne indbydes til gennem besøg på skolerne at følge en overflyttet elev, ligesom man allerede flere steder søger fastlagt en praksis med faste møder.

Muligheden for divergerende opfattelser er reduceret til de tilfælde, hvor folkeskolen ikke mener sig i stand til at undervise et barn, medens eksternatskolen har den opfattelse, at barnets skolemæssige vanskeligheder ikke skyldes åndssvaghed. På tilsvarende måde kan det ske, at eksternatskolen ønsker et barn tilbageflyttet, medens folkeskolen synes, det endnu er for svagt. Man har dog ikke siden cirkulærets ikrafttræden set praktiske eksempler på de nævnte tilfælde, og de omtalte årlige samtaler mellem skoler og konsulenter vil antagelig bevirke, at man vil nå til enighed, inden virkelige uoverensstemmelser opstår, idet begge parter synes helt indstillet på, at hjemmets ønsker altid må veje tungt i sådanne tilfælde.

Udformningen af samarbejdsreglerne har yderligere bevirket, at det altid må blive folkeskolens opgave gennem anmeldelser at dokumentere behov for oprettelse af nye klasser eller skoler for åndsvage børn, hvad der også som tidligere fremført er tilfældet ved behovsanalysen for nærværende lovfor-slag.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt der efter opførelsen af eksternatskolerne til disse vil blive overført særligt svagtbegavede børn, der nu undervises i særlige klasser i folkeskolen, bemærkes, at man gennem de mange samtaler, der er ført med folkeskolens konsulenter om de foreslåede skolars størrelse, til stadighed har fået oplysninger om, at der i folkeskolens specialundervisning nu på grund af pladsnøden ved eksternatskolerne må undervises særligt svagtbegavede børn. Disse blokerer tilgangen for de børn, specialundervisningen egentlig er beregnet for, og herunder også læsesvage. Da de fleste af de nævnte særligt svagtbegavede børn er opførte som emner på ventelister på eksternatskoler, må man regne med, at konsulenterne vil foreslå dem overflyttet, så snart der er mulighed herfor.“